

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije večernje mise preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIII Broj 48 (638), 22. listopada 2023.

KRALJICA

XXIX nedjelja kroz godinu

NEUSPJEH

Neuspjeh ne znači da smo očajni i izgubljeni.

Znači da još nismo imali dobar uspjeh.

Neuspjeh ne znači da nismo postigli ništa.

Znači da smo naučili nešto.

Neuspjeh ne znači da smo djelovali nerazumno.

Znači da smo bili puni vjere.

Neuspjeh ne znači da smo pretrpjeli nepovjerenje.

Znači da smo bili spremni pokušati.

Neuspjeh ne znači da smo bili slabiji.

Znači da nismo savršeni.

Neuspjeh ne znači da smo sve izgubili.

Znači da imamo dobre razloge da započnemo iznova.

Neuspjeh ne znači da nikada nećemo ostvariti svoje ciljeve.

Znači da malo kasnimo u njihovom ostvarenju.

Neuspjeh ne znači da nas je Bog napustio.

Znači da Bog ima bolju ideju.

**I. čitanje (Iz 45, 1. 4-6), II. čitanje (1 Sol 1, 1-5b)
Evangelje po Mateju (Mt 22, 15-21)**

Vjera i politika

Odnos vjere tj. religioznosti i vlasti, odnosno politike, stvarnost je koja nikada do kraja nije raspletana, zapravo koja se nikada nije jasno razlučila. Da li je ove dvije stvarnosti moguće razlučiti? Ako je isto pitanje postavljeno Isusu i ako mi još danas čitamo isti tekst kao istinit i kao istinitu poteškoću, onda je potrebno trijezno razmisliti i barem teorijski odrediti domenu jednoga (vjere) i domenu drugoga (politike i vlasti).

O ovoj temi napisano je mnogo rasprava, bilo s teološke bilo sa sociološke i politološke strane. No, stvarnost opet nije jasna ili barem možemo reći da se i danas isprepliće. Sve se to prelama u čovjeku koji je istovremeno i "homo politicus" i "homo religiosus". Pitanje odnosa vjere (ili bolje Crkve) i politike kod nas je danas aktualno. Da li Crkva, vjera, zadire u politiku ili politika teži da zavlada Crkvom?

U napasti je i jedna i druga ustanova da se nametne onoj drugoj kao gospodar ili da iskoriste jedna drugu. U povijesti su poznata razdoblja kada je Crkva dominirala nad politikom, zapravo određivala politiku, ali je poznato i vrijeme kada je politika (kralj) dominirala nad Crkvom. I jedno i drugo razdoblje pokazali su se negativnim, bilo za Crkvu bilo za svjetovnu vlast. Postojalo je nastojanje, a i danas se primjenjuje, barem teoretski, u mnogim državama, rastave države i Crkve.

To se službeno dogodilo u Francuskoj za vrijeme Francuske revolucije, a kasnije se primjenjuje i u drugim državama. Ipak ni u tim državama nije se dogodilo potpuno odjeljenje. Uvijek postoji izvjesna tenzija između jedne i druge Institucije. U zemljama gdje je vladao komunizam to razdvajanje Crkve i države izvedeno je na radikalna način, ali i u njima je bilo napasti da jedna Institucija prodre u drugu. Zar u Rusiji državna vlast nije pokušala indirektno "postavljati svoje biskupe", zar na ovoj liniji nije iskrsnuo osnovni sukob između kardinala Stepinca i ondašnje vlasti u našim krajevima?

On nije dozvolio da država zagospodari Crkvom. Ne radi se o gospodarenju nad materijalnim dobrima, nego o vladanju vlasti nad Crkvom. Zašto se ponavlja isti problem i zašto izgleda skoro nerješiv? Zato što je isti čovjek, isti građanin, u najviše slučajeva, istovremeno i religiozni čovjek (član Crkve) i građanin i podložnik određene politike. Kroz istog čovjeka prolazi religioznost

i političnost. Kako to u njem razdijeliti, a da ne bude istinskog životnog odnosa prema stvarnosti koju se živi?

Postoji stvarnost, materija koja prožima i jednu i drugu 'kompetenciju'. U principu bi trebalo da i jedna i druga Institucija budu moralne i humane, da su angažirane na sreći i dobru čovjeka. Ne apstraktno i samo 'duhovno', nego realno i kroz realni život. Ne može se religiozni čovjek u politici ponašati kao da nije religiozan, i radi toga što je političan (homo politicus) odbaciti religioznost. Zar Crkva, kao ustanova kojoj je osnovni poziv kraljevstvo Božje, može ostati nijema ako politika preskače i etičnost i osnovna ljudska prava?

Da li bi time izdala svoj poziv spašavanja čovjeka? Očito da. Da li politika, država, može zatvoriti oči ako se u Crkvama događaju 'nezgodne stvari' (napr. Kult sinca i ubojstva ili Scijetnistička Crkva)? Očito ne može. Evo ovakav je problem danas iskrsnuo u državama u kojima je izgledalo da je odnos Crkve i Države - odvojenost - potpuno riješen. Tko god imalo pozna religioznost ili Crkvu, zna da je njezino polje cijeli čovjek u svim svojim odnosima.

Ona uči čovjeka da živi korektno prema religioznoj savjesti u sebi i u odnosu prema drugima, u odnosu i prema politici. Crkva i njezini vjernici nužno su jedno, ali s političkom vlašću ipak nije jedno. Svaka politička vlast morala bi u svojem Kodeksu imati elementarne postavke etike koju usvaja i vjernik i nevjernik. Crkva ne smije ispustiti ispod svojeg interesa npr. ljudska prava. Ona su 'dublje' od politike.

Crkva se ne može osloboditi odgovornosti za 'zdravo društvo', ali mora prepustiti politici, koja je razumski proizvod uvjetovan vremenom i kulturom, oblike društvene organiziranosti. Svaka politička stranka ili svaki društveni oblik mora poštivati ljudsku savjest i religioznost i sve što proizlazi iz tog, a model organiziranosti i vladanja nudit će se prema razumnosti i realnosti. Tako bi se čovjek odlučivao za politiku prema kriteriju svojeg shvaćanja (po svojoj pameti).

Crkva treba tražiti od svojih članova da se bore za ostvarivanje Ustava koji će poštivati njihovu vjeru, a način ostvarivanja birat će prema svojem shvaćanju. U NZ ipak je izjednačeno ljudsko i božansko. A što danas znači "Bogu božje, caru carevo"?

Marijan Jurčević, OP